

9 augustus 2014

Hester (3)

Hester had er nooit aan gedacht dat haar zolder geschikt zou zijn om aan enkele mensen tekenles te geven. Strikt genomen zou het kunnen. Zij had zes stoelen: drie rieten eetstoeltjes en drie stapelbare plastic keukenkrukjes. Aan haar houten tafel konden vier mensen zitten en aan het keukenblad twee.

Op een middag vertelde haar broer dat de vrouw van een collega graag tekenles zou hebben, maar niet naar een gewoon cultureel centrum wilde. 'Mijn zus is beeldend kunstenaar', had hij gezegd. Het was hem zo maar uit de mond geschoten. 'Misschien wil zij je vrouw wel op weg helpen'. Een week later lag er een envelop in de gang achter de voordeur. In de brief legde Marion uit wie zij was en stelde haar vraag. Op vrijdagochtend had zij tijd om lessen te volgen. Of dat Hester schikte. Ook wilde zij weten hoe lang een les zou duren en wat de kosten waren. In het keukendeel achterin de zolder deed Hester haar jas uit en ging op een van de plastic krukken zitten. De linker hand onder haar kin, de elleboog op het omhoog geklapte tafelblad. Les geven! Dat was lang geleden en veel goede herinneringen had zij er niet aan. Toch merkte ze dat diep in haar lijf een ingeslapen zenuw opsprong.

Uit het boekschrift met de verharde gemarmerde kaft scheurde ze een blad papier, pakte haar zwarte balpen en schreef: op vrijdagmorgen kan ik, zullen we kijken of anderhalf uur prettig is? En over de kosten praten we nog. Ze vouwde het blad dubbel, trok haar jas opnieuw aan en liep naar beneden. Vlak voordat ze de voordeur op de begane grond open wilde trekken, viel haar in dat ze haar moeder al zeker een week of twee niet had gezien. Ze liep door de lange gang naar de keuken. Daar zat haar moeder aan tafel, de onderarmen leunend op het blad, de wervelkolom licht ingezakt, het hoofd iets naar rechts hangend. Voor haar stond een kopje met bruine verschaalde thee en op het schoteltje tegen het kopje aan lag een rest stroopwafel. Hester liep op haar moeder toe, ze raakte licht de linker onderarm aan en voelde dat die koud was. Haar moeders gezicht was bleek. De borst bewoog niet meer op en neer.

Ze liep terug naar boven, naar haar keukendeel op zolder, scheurde een tweede blad uit haar schrift met de zwart-wit gemarmerde kaft en schreef: Lon, mamma is dood. Kun je komen? Toen liep ze het huis uit. Eerst naar de straat waar Marion woonde, dat was niet ver van haar vandaan, ze deed het briefje in de bus. Daarna ging ze naar het huis van haar broer, ongeveer een half uur te voet. Weer thuis aarzelde ze beneden in de gang, liep naar de keuken, legde haar jas over een stoel en ging bij haar moeder aan tafel zitten. Ze wachtte.

Een kort tikje op de bel, het geluid van de sleutel in het slot en snelle voetstappen in de gang maakte haar wakker. Ze was zittend in slaap gevallen. Haar broer zag asgrauw. Zijn normaal zacht blauwe ogen stonden strak, de pupillen waren kleine zwarte puntjes. 'Waarom let je niet beter op, waarom bel je niet meteen als je mamma hier aan tafel ziet zitten? Hoe oud ben je eigenlijk?', beet hij haar toe. Hester keek omlaag.

Lon schoof voorzichtig de keukenstoel waar zijn moeder op zat naar achter, voor haar staand gingen zijn handen onder haar oksels, hij tilde haar op en liet haar armen over de zijn schouders glijden. Zijn moeders hoofd viel tegen het zijne. Voorzichtig streek zijn neus langs haar voorhoofd. Zijn zorgvuldige armen droegen het lichte lichaam naar de slaapkamer en legde het op het opgemaakte tweepersoonsbed.

Lon belde zijn huisarts en hoewel hij geen dienst had kwam hij meteen. Zij overlegden wat er moest gebeuren. Toen Marion de eerstvolgende vrijdag aanbelde, was Hester's moeder de dag ervoor begraven. Met zijn vijven stonden ze aan het graf waarin ook haar vader lag: Lon, Hester, haar moeders' huisarts en oom Anton, haar moeders halfbroer, met zijn vrouw. De oude mensen

huilden. Ook bij Lon zag Hester tranen over de wangen lopen. Zelf voelde ze zich een plank. 'Dank je wel mamma', zei Lon. 'Je liet ons kinderen met rust, misschien zelfs iets teveel.' Toen ze wegliepen van het gat in de grond zag Hester de man staan die ze ooit in een winkelstraat zijn arm om haar broer had zien slaan. Lon leunde even met zijn hoofd tegen het zijne. Ze liepen naar het ouderlijk huis waar Lon voor koffie, brood, kaas en stroopwafels gezorgd had. Stil zaten ze rond de keukentafel. 'Mary kon goed tekenen', zei oom Anton. 'Veel deed ze er niet mee.' Hester schoot overeind, liep naar haar zolder en pakte de koker met de tekening die haar moeder van haar gemaakt had. Terug in de keuken trok ze voorzichtig het vel uit de koker en rolde het uit op de hoek van de tafel. 'Kijk', zei ze tegen haar oom, 'deze tekening brachten pappa en mamma toen ik nog in het souterrain woonde.'

De mobiele telefoon riep de huisarts terug naar zijn werk. Hij hief zijn hand ten afscheid. 'Dank je wel Herman', zei Lon. 'Ik zoek binnenkort contact.' Ze hoorden de voordeur dichtslaan. De realiteit kwam terug. 'Wat gebeurt er met het huis?', vroeg oom Anton. 'Deze maand eindigt het huurcontract. Nog voordat ik initiatief nam, zocht de makelaar namens de eigenaar al contact met me,' antwoordde Lon.

'Ik kan hier niet weg', hoorde Hester zichzelf zeggen. 'Ik geef hier les.' 'Dat zal niet gaan', zei Lon. Hester sloeg haar handen voor haar gezicht en duwde een kreet terug haar mond in.

'Je moet je inschrijven voor een eenpersoonshuurflat', ging haar broer verder. Toen zijn vriend hem vragend aankeek schudde hij zijn hoofd van nee. Een ongemakkelijke, ingehouden sfeer hing boven de keukentafel.

'Je kunt tijdelijk gebruik maken van onze bovenverdieping', zei haar tante opeens. Wij komen er niet meer. Daar zijn onze benen te oud voor. Dat zijn vrouw niets aan hem vroeg verwonderde Anton. Zeggen deed hij niets.